

தொகுதி-ருள :: பகுதி-ச — Vol. 57 :: No. 4

செந்தமிழ்

திருவள்ளூர்

ஆண்டு 1992

பிலவ-ஆடி

JULY - 1961

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்க வெளியீடு

(வெளியிட்ட நாள் 17-8-61)

1	உலகச் சமயங்கள் கி. பழலியப்பன், மதுரை.	97
2	மதுரைநாயக்கர்கள் காலத்து மதுரை நாட்டுத் தமிழ்ப் புலவர்கள் அ. கி. பரந்தாமனார், எம். ஏ., மதுரை.	105
3	இளம்பூரணர் எழுத்துரை ஆ. சிவலிங்கனார், மயிலம்.	115
4	கலங்கச் செய்தாய் காவேரி "அதிரை இளஞ்சித்தன்"	123
6	வழுக்காத்தல் வித்துவான் கு. மா. திருநாவுக்கரசு	125
7	மதிப்புரை	127

“செந்தமிழ்” ஆசிரியர் குழு

1. நிர்வாக ஆசிரியர். தமிழவேள். திரு. பி. டி. இராசன்.
B. A., (Bar-at-Law) M. L. C.
2. திரு. சித்தாந்தகலாநிதி, பேராசிரியர். ஓளவை. சு. துரைசாமிப்
பிள்ளை. தியாகராசர் கல்லூரி, மதுரை.
3. டாக்டர். திரு. மா. இராசமாணிக்கனார் M. A. L. T. M. O. L. Ph.D.,
சென்னை.
4. திரு. பேராசிரியர், பி. சோதிமுத்து, M. A. B. D.
5. திரு. முகமது சுல்தான் M. A. B. L. வழக்குரைஞர், மதுரை.
6. திரு. வி. சண்முகசுந்தரம் M. A. B. L. செயலாளர்.
மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம். அரசாங்க வழக்குரைஞர், மதுரை.
7. திரு. கி. பழலியப்பன், துணைத்தலைவர், மதுரைத் திருவள்ளூர்
கழகம்
8. வித்துவான். திரு. கு. மா. திருநாவுக்கரசு, பொறுப்பாசிரியர்,
தமிழ்விடுவரையாளர், செந்தமிழ்க்கல்லூரி, மதுரை.

கடவுள் துணை

செந்தமிழ்

தொகுதி. ௫௭
Vol. 57

திருவள்ளூர் ஆண்டு 1992
பிலவ — ஆடி
1961 — July

பகுதி. ௪
No. 4

உலகச் சமயங்கள்

கி. பழநியப்பன், மதுரை.

57-ஆம் தொகுதி, 72-ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி

மத்வர்

உடுப்பியில் மத்யகேயர் என்பவர் வேதவதி என்ற தம் மனைவியுடன் இல்லறம் நடாத்தி வந்தார். மிகவும் தெய்வபக்தியுடையவர். பாகவதம், பாரதம் முதலிய நூல்களைப் படித்து ஓதுவதிலே காலத்தைக் கழித்தார். அவருக்கு மக்கட் பேறு இல்லாத குறைதான் பெருங்கவலையாக இருந்தது. தெய்வீக மகன் ஒருவனைக் கொடுத்தருள வேண்டுமென்று நாளும் பரசுராமனை வேண்டி வழிபட்டு வந்தார். அவர் வேண்டுகோளுக்கு இறைவனும் இணங்கி ஓர் அருள் மகனைக்கொடுத்தார். வாசுதேவன் என்று பெயரிடப்பெற்ற அத்தவக்குழந்தையே மத்வர். குழந்தை அழகும் வீறும் பெற்று வளர்ந்ததுடன் அறிவுமிகுந்ததாகவும் விளங்கிற்று. அருட்குழந்தையானபடியால் சிறுவயதிலேயே எல்லோரும் வியக்கத்தக்க பல சித்துக்களைச் செய்து காட்டிற்று. தனித்திருந்து சிந்தனை செய்தலும் கோயில்களுக்குச் செல்லுதலுமே அக்குழந்தைக்கு மிகவும் இன்பத்தைக் கொடுத்து வந்தன.

வாசுதேவன் இணையற்ற நினைவாற்றல் பெற்றிருந்தான். ஒருமுறை கேட்டதை அப்படியே மறவாது ஒப்புவிப்பான். அவ்வாற்றலினால் வேதபாடங்களையும் புராணங்களையும் அதிவிரைவாகக் கற்றுத் தேர்ச்சி பெற்றான். உரை கூறுவதில் சில சமயங்களில் தன் ஆசானையும் மிஞ்சி விட்டான். கல்வி முடிந்ததும் பெற்றோர் திருமணப்பேச்சை எடுத்தனர். ஆனால் வாசுதேவனின் மனம் துறவையே நாடியது. தந்தையும் தாயும் வருந்தினர். வெகுநாள் தவமிருந்து பெற்ற ஒரு மகனும் இவ்வாறு துறவு மேற்கொள்ள வேண்டுமா? என்று தங்கள் விதியை நொந்து கொண்டனர். வாசுதேவன் தாய்ப்படும் துயரைக்கண்டு தாயே! இறைவன் அருளால் எனக்கு ஒரு தம்பி பிறந்தால் நீ கவலைகொள்ளாது என்னைத் துறவுகொள்ள விடுவாயா? என்றான். அவளும் அதற்குச்சம்மதம் கொடுத்தாள். பரசுராமன் அருளால் ஒரு ஆண் மகவைப் பெற்றான். வாசுதேவனும் பன்னிரண்டாம் வயதில் துறவு பூண்டு வீட்டைவிட்டு வெளிப் பேறினர். உடுப்பிக்கு வந்த பெரும் புலவர்களை யெல்லாம் வாதில் வென்று தம் அறிவுத்திறனை உலகறியச் செய்தார். புராணங்களுக்கும் பாகவதத்திற்கும் புதிய பொருளுரைத்தார். துவைதம் எனும் சித்தாந்தத்தை மக்களுக்கு எடுத்துக் கூறி அவர்கள் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தார். ஆனந்ததீர்த்தர் என்ற பெயருடன் மடமொன்றில் அமர்ந்து தமது சித்தாந்தத்தைப் பரப்பிவந்தார். சிலகாலங்கழித்து நாடு முழுவதும் தமது லொள்கையைப் பரப்ப எண்ணி ஊரூராக ட்டந்தே சென்று பலரையும் வாதில் வென்று துவைத சித்தாந்தத்தை நிலைநாட்டி வந்தார். இமயமலை வரை சென்று ஆங்காங்குச் சில அரிய சித்துக்களைச் செய்து பல சீடர்களைப் பெற்றார். தம் தவ வலியாமையால் வியாசரையே கண்டு பிர்ம சூத்திரங்களின் உண்மையைத் தெரிந்து வந்தார். பல நாடுகளைச் சுற்றி எட்டு இடங்களில் மடங்களை நிறுவி

ஆங்காங்குத் தக்க துறவிகளை அமர்த்தித் தமது சித்தாந்தத் தைப்பரப்ப ஏற்பாடுகள் செய்தார். முடிவில் கண்வதீர்த்தக் கரையில் அனந்தேசுவர சுவாமி சந்நிதியில் தியானத்திலிருக்கும் பொழுது பூமாரி பொழிய மத்வர் உடலுடன் மறைந்தார்.

மத்வருடைய சித்தாந்தம் துவைதம் எனப்படும். 'இறைவன் வேறு, உயிர் வேறு, இரண்டும் ஒன்றாய் இருக்கமுடியாது. உலகம் உண்மை. மாயையல்ல கர்மம்பக்தி ஞானம் மூன்றும் ஒன்றாய்ச் செயல்படவேண்டும். என்றுமுள்ள இயற்கையிலிருந்து இறைவன் உலகைப்படைத்தான், இறைவன், இயற்கை, உயிர்கள் இவை தனித் தனி பரம்பொருள் அரியேயாகும்'' என்பதே மத்வரின் சித்தாந்தம்.

மெய் கண்டார்

உலகில் புதைபொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் கண்ட உண்மைகளில் மிக முக்கியம் வாய்ந்தது இந்தியாவில் மொகஞ்சதாரோ, அரப்பா ஆராய்ச்சியேயாகும். சிந்துநதிக் கரையிலிருந்த இந்நகரங்கள் மிகப்பழமையான தென்றும், கி மு. 4000 ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்த மக்களின் நாகரிகத்தை அதுவிளக்குகின்றதென்றும் ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுகின்றனர். ஆரியர்கள் இந்திய நாட்டிற்கு வருவதற்குச் சூமார் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இந்நாட்டுப் பழங்குடி மக்கள் எவ்வளவு சிறந்த நாகரிகம் உடையவர்களாக இருந்தார்கள் என்பதற்கு வேறு சான்றுகள் தேவையில்லை. மனித இனங்களில் மிகப் பழமையான இனம் சிந்துநதிக் கரையில் வாழ்ந்த பழங்குடி மக்களே. அவர்களும் ஒருவகை தெய்வவழிபாட்டை உடையவர்களாக இருந்தனர் என்றால் அதுவே உலகில் மிகப்பழமையான சமயமாக இருந்திருக்க வேண்டும். இந்திய அரசின் புதைபொருள் ஆராய்ச்சித் துறைத் தலைவராக இருந்த பேரறிஞர் சர்சான்

மார்சல் (Sir John Marshal) மொகஞ்சதாரோ, அரப்பா நாகரிகத்தைப்பற்றி எழுதும் பொழுது கீழ்க்கண்டவாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“மொகஞ்சதாரோ, அரப்பா ஆராய்ச்சியிலிருந்து நாம் தெரிந்து கொண்ட உண்மைகளில் மிக முக்கியமும் ஆச்சரியப்படக் கூடியதுமானது ஒன்றிண்டு. அதுவே சைவ சமயம் அக்காலத்திலும் அதற்கு முன்பும் பரவியிருந்த ஒரு சமயம் என்பதற்குத் தக்க ஆதாரங்களை அங்குக் கண்டறிந்ததாகும்”

ஆகவே புதைபொருள் ஆராய்ச்சியின் மூலம் நாம் கண்ட உண்மை சுமார் ஆறாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இந்நாட்டில் வாழ்ந்த மக்கள் சிவலிங்கவழிபாட்டில் ஈடுபட்டுச் சிவநெறியைப் பின்பற்றியவர்கள் என்பதேயாகும். இவ்வாறு மிகப்பழமை வாய்ந்த சிவநெறி அல்லது சைவ சமயம் முன் கூறியபடி இந்நாட்டிற்கு வந்த ஆரியர்களின் வேதநெறியுடன் கலந்து இன்று இரண்டும் ஒன்று போல் விளங்குகின்றன. ஆனால் வேதநெறியும் சிவநெறியும் மாறுபட்ட தத்துவங்களையுடையனவாகும்.

வேத, வேதாந்தத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. வேதநெறி; ஆகமம், ஆகமாந்தத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது சைவநெறி, ஆதியில் சிலர் தங்கள் புலமையைக் காட்டுவதற்காக வேதநெறி உயர்ந்ததென்றும், சிலர் ஆகமநெறி உயர்ந்த தென்றும் கூறி அவைகளுக்கு உயர்வுதாழ்வு கற்பித்தனர். மக்கள் மனத்தில் ஒருவகைக் குழப்பத்தை உண்டுபண்ணினர். பிறசமயத்தினர் இதைப் பயன்படுத்தி அவரவர்கள் சமயத்தை மக்களிடையே எளிதாகப் பரப்பினர். அதனால் வேதநெறியும் ஆகமநெறியும் தென்னகத்தில் மறைந்து போகக்கூடிய நிலையும் ஏற்பட்டது

இந்நிலையைக் கண்டு கி. பி. ஐந்து ஆறாம் நூற்றாண்டுகளில் தோன்றிய அருளாளர்கள் சிலரும் சான்றோரும் வைதீகர்களுக்கும் சைவர்களுக்கும் இடையேயுள்ள பிளவை நீக்க எண்ணினர். சிவஞானப்பாலுண்டு சைவநெறியை நிலைபெறச் செய்த திருஞானசம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர் மாணிக்கவாசகர் முதலிய அருட்செல்வர்கள் தோன்றிப் பல அற்புதங்களைச் செய்து வைதீக நூல்களும் சிவாகமங்களும் இறைவன் அருளிய மெய்நூல்களே யென்றும், இரண்டும் வேறல்ல என்றும் அறிவுறுத்தினர். அவர்கள் இன்னிசையால் நாடெங்கும் தமிழ் பரப்பி வேதநெறி தழைத்தோங்க மிகுசைவத்துறைவிளங்கச் செய்தனர். இனிய தமிழில் பண்சுமந்த திருப்பதிகங்களாகிய திருமுறைகளுக்கு மக்களிடையே அதிக செல்வாக்கு உண்டாயிற்று. ஆயினும் அதில் பொதிந்து நிற்கும் சிவஞான உண்மையை மக்கள் எளிதில் உணர்ந்து கொள்ள முடியாது இருந்தனர். சந்நேறக்குறைய 750 ஆண்டுகளுக்குமுன் அக்குறையை நீக்க ஓர் அருட்செல்வர் தோன்றினார்.

தொண்டை நாட்டிற்கும், சோழ நாட்டிற்கும் நடுவே பெண்ணாகடம் என்னும் ஊரில் அச்சதகளப்பாளர் என்று ஒரு சிவனடியார் இருந்தார். அவர் கல்வி, செல்வம் முதலிய பேறுகள் பெற்றிருந்தும் மகப்பேறில்லாத குறையுடையவராக இருந்தார். குறைதீரத் தங்குலகுருவாகிய அருணந்தி சிவாச்சாரியாரை நாடினார். அவர் ஆணைப்படித் தேவாரத்திருமுறையை வணங்கி அதில் கயிறு சாத்திப்பார்த்தார்.

“பேயடையா பிரிவேய்தும் பிள்ளையினோ ளேளநினைவாயினவே வரம்பெறுவ ரையுறவேண்டாவோன்றும் வேயனதோ ளுமைபங்கன் வேண்காட்டு முக்குளநீர் தோய்வினையா ரவர்தம்மைத் தோயாவாந் தீவினையே” என்ற செய்யுளும் அதில் காணப்பட்டது. அதில் கூறியபடி முனைவியுடன் திருவெண்காட்டிற்குச் சென்று, நாள்தோறும்

அங்குள்ள முக்குளத்திலும் நீராடிச்சிவபெருமானைமெய்யன் புடன் வழிபட்டு வந்தார். ஒருநாள் இரவில் அச்சதக்களப்பாளர் கனவில் இறைவன் தோன்றி "உனக்கு இப்பிறவியில் மக்கட்பேறு அரிதாயினும், தேவாரத் திருப்பதிகங்களில் உனக்குள்ள நம்பிக்கையைக் கண்டு, அத்தேவாரம் பாடிய திருஞானசம்பந்தர் போன்றே உமக்கு ஒரு ஞானப்பிள்ளையைக் கொடுத்தோம்" என்று அருளிணர். அதன்படி மனைவிகருவுற்று நற்கோள்களமைந்த நல்ல வேளையில் ஓர் ஆண்மகவைப்பெற்றாள். அச்சதக்களப்பாளர் பெருமகிழ்ச்சியுடன் குழந்தையைத் திருப்பெண்ணைகடத்திற்கு எடுத்துவந்தார். திருவெண்ணெய் நல்லூரிலுள்ள மாமனார் குழந்தையை வந்து பார்த்துத் தம் ஊருக்கு அழைத்துச்சென்று அன்போடு வளர்த்து வந்தார். இரண்டாண்டுகள் நிறைவுற்றபொழுது குழந்தை சிவனருளால் மெய்யுணர்வுபெற்று விளங்கினார். அருளொளிப் பிழம்பாய் விளங்கின அக்குழந்தையை ஒருநாள் விண்வழியாகச் சென்ற பரஞ்சோதி மாமுனிவர் கண்டு வியந்து அவருக்குச் சிவஞான போதத்தைக்கொடுத்தருளி 'இதை மக்களுக்கு விளக்குக!' என்று அருளிக் குழந்தைக்கும் மெய்கண்டார் என்ற பெயரையும் சூட்டி அருளிணர்.

மெய்கண்டார் திருவெண்ணெய்நல்லூர் பொல்லாப்பிள்ளையாரை வணங்கி நிட்டையிலிருந்து சிவஞான போதத்தை அருளிணர். சீடர்கள் பலர் கூடினர். அவர்களுக்குச் சிவஞான நூற்பொருளை விரிவாக எடுத்துரைத்தார். அனைத்தையும் கேள்வியுற்ற அவர் குலகுருவாகிய அருணந்தி சிவாச்சாரியார் மெய்கண்டாரைப் பார்க்க வந்தார். சற்று ஆணவத்துடன் வந்த அவர் மெய்கண்டாரின் நிலையைக் கண்டு ஆணவத்தைவிட்டு மெய்யறிவு பெற்று அவர் அடியில் விழுந்து வணங்கினார். மெய்கண்டாரின் மாணவர்

நாற்பத்தொன்பது பேர்களில் அருணந்தி சிவாசாரியாரே முதல் மாணவராகும் பெருமை பெற்றார்.

மெய்கண்டார் இறுதியில் சிலகாலம் நிட்டையிலிருந்து சிவபெருமானை இரண்டறக்கலந்து பேரின்ப வாழ்வு அடைந்தார்.

“உயிர்கள் ஆக்கப்படுவதுமில்லை, அழிக்கப்படுவதுமில்லை, இறைவன் என்று உண்டோ, அன்றே உயிர்கள் உண்டு. இறைவன் ஒருவன்; உயிர்கள் எண்ணில்லாதன. உயிர்களிடத்தில் மலம் அல்லது அறியாமையுடன் இருக்கிறது. அவ்வறியாமை நீங்கின் உயிர் ஞானவெள்பெற்றுப் பேரின்பம் எய்தும். உயிர்க்கு அந்த நன்னிலை உண்டாக வேண்டுமென்றே இறைவனாகிய சிவன் மாயையாகிய தன் அருட் சக்தியை வெளிப்படுத்தி உடல், கருவிகள், நுகர் பொருள்களாகிய உலகைப் படைக்கின்றான். உயிருக்கு அறியாமை நீங்க அவை துணை புரிகின்றன”. இதுவே சைவ சித்தாந்தமாகும்.

திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரமூர்த்தி, மாணிக்கவாசகர், திருமூலர், சேக்கிழார் முதலிய அருளாளர்களால் வளர்க்கப்பட்ட சைவ சித்தாந்தம் இதுவேயாகும். வேத நான்கினும் உட்பொருளாகும் மூலமந்திரம் ‘நமசிவய’ என்னும் திருவைந்தெழுத்தும் சைவமயக் கருத்தையே குறிப்பனவாகும் என்பதை அறிஞர் கண்டனர். ‘மகரமாகிய மலத்தால் நுகரமாகிய மறைப்புற்றுள்ள யகரமாகிய ஆன்மா வகரமாகிய திருவருள் வாயிலாகச் சிகரமாகிய சிவனடி சேரல்வேண்டும்” என்பதே அம் மூலமந்திரத்தின் பொருளென்பர்.

அருட்செல்வர்கள்

இவ்வாறு இந்து சமயத்திற்குப் பல வகையில் தொண்டாற்றிய பெரியார்கள் பலருள் குருநானக், சைத்தன்யர், இராமகிருட்டினர். விவேகானந்தர் நாயன்மார்கள், ஆழ்வார்கள், தாயுமானவர், பட்டினத்தார், இராமலிங்க அடிகள், காந்தி அடிகள் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இன்று இந்து சமயம் அவர்கள் தொண்டின் பயனாலன்றோ பொலிவுடன் விளங்குகின்றது!

தர்க்கமிட்பு பாழாஞ்

சமயக் குதர்க்கம்விட்டு

நிற்குமவர் கண்டவழி

நேர்பெறுவ தெந்நாளோ?

(தாயுமானவர்)

முற்றம்

மதுரை நாயக்கர்கள் காலத்து மதுரை நாட்டுத் தமிழ்ப் புலவர்கள்

அ. கி. பரந்தாமன், M. A.

தியாகராயர் கல்லூரி, மதுரை

மதுரை நாயக்கர் காலம் தமிழக வரலாற்றில் மிகவும் இருண்ட காலம். சிலர் மதுரை நாயக்கர் காலத்துப் புலவர்கள் வெவ்வேறு காலத்திலிருந்த புலவர்களைத் தவறாகக் குறிப்பிடுகிறார்கள். மதுரை நாயக்கர்கள் வரலாற்றை நன்கறிந்தாலன்றி அவர்கள் காலத்துப் புலவர்களைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்வது அரிது. ஆதலால், முதலில் மதுரை நாடு எது என்பது பற்றியும் இம்மதுரை நாட்டை ஆட்சி செய்தவர்கள் யாவர் என்பது குறித்தும் அறிந்துகொள்ளுதல் வேண்டும்.

மதுரை நாடு என்பது இக்கால திரிசிரம், மதுரை, இராமநாதபுரம், திருநெல்வேலி, சேலம், கோயம்புத்தூர் மாவட்டங்கள் அடங்கிய பகுதியாகும். சுருங்கக் கூறினால் சோழநாட்டின் ஒரு பகுதியும் பாண்டிய நாடும் கொங்கு நாடும் சேர்ந்ததே நாயக்கர் காலத்து மதுரைப் பெருநாடு என்றறியலாம். இப்பெரு நாட்டை ஆட்சி செய்தவர்களே மதுரை நாயக்கர்கள். மதுரை நாட்டை ஆட்சிபுரிந்தவர்கள் பதினமூன்று பேர்கள். இவர்களுள் அறுவர் விசயநகரப் பேரரசுக்கு அடங்கி அப்பேரரசின் ஆளுநர்களாக (Governor) ஆட்சி செய்தனர்; மற்ற எழுவர் முழுவுரிமை மன்னர்களாக ஆண்டனர். விசயநாத நாயக்கர் (1529-64) முதலாம் கிருட்டிணப்ப நாயக்கர் (1564-72), விரப்பநாயக்கர் (1572-95), இரண்டாம் கிருஷ்ணப்ப நாயக்கர் (1595-1601), மூத்துக்கிருட்டிணப்பநாயக்கர் (1601-1609)

முதலாம் முத்துவீரப்ப நாயக்கர் (1609-23) ஆகிய இவ்வறுவரும் விசயநகரப் பேரரசின் ஆட்சியாளர்களாகப் பேரரசின் கட்டளைக்கு உட்பட்டு ஆண்டார்கள், திருமலை நாயக்கரோ (1623-59) சிதைந்துவிட்ட விசயநகரப் பேரரசின் தலைவரோடு போராடி முழுவரிமை மன்னராகிவிட்டார். ஆதலால், இவருக்குப் பின்வந்த இரண்டாம் முத்துவீரப்ப நாயக்கர் (1659). சொக்கநாதநாயக்கர் (1659-82), மூன்றாம் முத்துவீரப்ப நாயக்கர் (1682-89), மங்கம்மாள் (1589-1706), விசயரங்க சொக்கநாத நாயக்கர் (1706-32) மீனாட்சி அரசி (1732-36) ஆகிய அறுவரும் முடிவேந்தர்களாக ஆளும் பேறுபெற்றார்கள். அறுவர் ஆட்சியாளர்களாகவும் எழுவர் அரசர்களாகவும் இருந்ததால், இவர்களை மதுரை நாயக்க மன்னர்கள் என்று குறிப்பிடாமல் பொதுவாக மதுரை நாயக்கர்கள் என்று கூறுகிறோம்.

விசயநாதர் மதுரையைக் கோங்கராக்க்கொண்டு மதுரை நாட்டை ஆட்சிபுரிந்தார். முதலாம் முத்துவீரப்பர் திரிசிரபுரத்தை மதுரை நாட்டின் தலைநகராக்கினார், இவருக்குப்பின் ஆட்சிப்பீடத்தில் அமர்ந்த மாட்சிமிக்க திருமலை நாயக்கர் திரும்பவும் மதுரையைத் தலைநகராக்கினார், இவருடைய பேரரான சொக்கநாத நாயக்கர் மறுபடியும் திருச்சியைத் தலைநகராக்கிவிட்டார். திரிசிரபுரத்திலிருந்துதான் இரண்டாம் முத்துவீரப்பரும், சொக்கநாதரும், மூன்றாம் முத்துவீரப்பரும், மங்கம்மாளும், விசயரங்கசொக்கநாதரும், மீனாட்சியரசியும் மதுரைப் பெருநாட்டை ஆண்டுவந்தார்கள்.

இனி, இம்மதுரை நாயக்கர் காலத்து மதுரை நாட்டுப் புலவர்களைக் குறித்துத் தெரிந்துகொள்வோம். இவர்கள் காலத்தில் வாழ்ந்த புலவர்கள் பலராயினும் மதுரை, இராமநாதபுரம், சேலம், திருநெல்வேலி, திருச்சிராப்பள்ளி

மாவட்டங்கள் அடங்கிய மதுரை நாட்டில் இருந்த புலவர்கள் மிகச்சிலரே ஆவார்கள். இவர்கள் தெலுங்கர்களாயிருந்ததால் தமிழ்ப் புலவர்களையும், தமிழ் மொழியையும் ஆதரிப்பதற்கு மாறாக இவர்கள் வடமொழியையும் வடமொழி அறிஞர்களையும், தெலுங்கையும், தெலுங்குப் புலவர்களையும் ஆதரித்ததாகக் காண்கிறோம். திருமலை நாயக்கர் குமரகுருபரரை ஆதரித்ததாக இலக்கிய வரலாற்றில் அறிகிறோம். ஆனால், அவர் குமரகுருபரரைத் தமிழ்ப் புலவர் என்பதனால் ஆதரிக்கவில்லை; பெருந்துறவி என்பதன்றான் ஆதரித்தார். இவ்வுண்மையைப் பின்னால் இக்கட்டுரையிலேயே தெரிந்துகொள்ளலாம். விசயரங்கசொக்கநாதர் குற்றாலக் குறவஞ்சி இயற்றிய திரிகூட ராசப்பக் கவிராயருக்கு நிலமளித்ததாகவும், அந்நிலத்துக்கு இப்போது குறவஞ்சிமேடு என்னும் பெயர் வழங்கிவருவதாகவும் சாசனத்தால் அறிகிறோம். பதின்மூன்று நாயக்கர்களுள் விசயரங்கசொக்கநாதர் ஒருவர் மட்டும் தமிழ்ப்புலவரை ஆதரித்தார்போலும்.

(1) அதிவீரராமபாண்டியர் மதுரை நாயக்கர் காலத்தில் புவியரசராகவும் கவியரசராகவும் விளங்கியவர். இவர் மதுரை நாயக்கர்களுக்குக் கீழ் அடங்கிக் கொற்கையை ஆண்ட தென்பாண்டிச்சிற்றரசர். இவர் விசவநாதர், முதலாம் கிருட்டிணப்பர், வீரப்பர், இரண்டாம் கிருட்டிணப்பர், முத்துக்கிருட்டிணப்பர் ஆகிய ஐவர் காலத்திலும் வாழ்ந்தார்; 1558ல் இளவரசராய் இருந்தார்; 1564ல் முடியணிந்து வேந்தரானார். இவர் 40 ஆண்டுகள் ஆட்சிசெய்து 1604ல் மண்ணுலக வாழ்வைவிட்டு மறைந்தார்.

அதிவீரராமபாண்டியரது இயற்பெயர் அழகன் பெருமாள் என்பது. இவர் சீவலவேள் என்றும், சடையவர்மன் அதிவீரராமபாண்டியர் என்றும் குறிப்பிடப்படுகிறார். இவ

ருடைய தந்தை பெயர் நெல்வேலி மாறன் என்பது. இவருக்கு வல்லபன் என்ற தம்பியும் சொக்கன் அதிவீரராம பாண்டியன் என்ற மகனும் இருந்தார்கள். இவருடைய பெரியப்பன் மகனே வரதுங்கராம பாண்டியன். சுவாமி தேவர் இவருக்கு ஆசிரியர் என்பது, “அருட்கடைக்கண் அளித்தாண்ட சுவாமி தேவன் இருதாள் அகத்துள்வைப் பாம்” என்று காசி காண்டத்தில் இவரே குறிப்பிட்டிருப்பதால் அறியலாகும்.

வெற்றிவேற்கை என்னும் நறுந்தொகை, கைத்தம், காசிகாண்டம், கூர்மபுராணம், இலிங்க புராணம் ஆகியவை அதிவீரராமபாண்டியர் இயற்றியவை.

(2) வரதுங்கராம பாண்டியர் கரிவலம்வந்தநல்லூரைத் தலைநகராகக்கொண்டு தென்காசிப் பகுதியை 1558 முதல் 1609 வரையில் 59 ஆண்டுகள் ஆட்சிசெய்த தென்பாண்டிச் சிற்றரசர். இவரும் விசுவநாதர் முதலியவர்களுக்கு அடங்கி ஆண்டவர்; முற்குறித்தவாறு அதிவீரராம பாண்டியருக்குச் சமகாலத்தவர். இவருடைய மனைவியாரும் புலவராகத் திகழ்ந்தார்.

கரிவலம்வந்தநல்லூரில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமான் மீது இவர் பாடியவை திருக்கருவைப் பதிற்றுப் பத்தந்தாதி, திருக்கருவைக் கலித்துறை அந்தாதி, திருக்கருவை வெண்பா அந்தாதி ஆகிய நூல்களாகும். பிரமோத்திர காண்டம் என்னும் புராணத்தையும் இவர் இயற்றியுள்ளார்.

(3) அந்தாரி என்ற புலவர் வீரப்பநாயக்கர் காலத்தில் வாழ்ந்தவர். இவர் ஒரு வேதியரிடம் அடிமையாயிருந்

தார்; அவ்வேதியரிடம் கல்வி பயின்றார். திருவாசுருக்கு அணித்தாயுள்ள கன்றூப்பூரில் இருந்த சிங்கராயன் என்பவர் இவரைச் சிறுதொகை கொடுத்து வாங்கிச் சென்றார். அநதாரி சிங்கராயனோடு சென்று அவனைக் கல்வி கேள்விகளால் மகிழ்வித்து வந்தார்.

இவ்வுண்மையைப் படிக்காசுப்புலவர் தமது தொண்டை மண்டல சதகத்தில்,

“மிண்டரை வெல்லும் வளர்சிங்க

ராயன் விலைகொடுப்பத்

தண்டமிழ் மேகம் உறத்தூரில்

வேதியன் றுணும் விற்பக்

கொண்டவன் பின் சென்று

மண்டலத் தேபுகழ் கொண்டிரான்

வண்டமிழ்க் சும்பன் அநதாரி

யும் தொண்டை மண்டலமே”

என்று குறிப்பிட்டிருப்பதால் அறியலாகும்.

அநதாரிப் புலவர் அடிமையாக இருந்ததைக் கண்டு சகியாத தண்டாயுத மகிபன் என்பான் பணம் கொடுத்து அவரை மீட்டான். விடுதலையடைந்த அநதாரி பாண்டிநாடு சென்று வீரப்பநாயக்கரிடம் அமைச்சராயிருந்த திருவிருந்தானது ஆதரவு பெற்று மதுரையில் வாழ்ந்து வந்தார். திருவிருந்தான் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி அநதாரி வடமொழி நூலாகிய சுந்தரபாண்டியத்தைத் தமிழில் இயற்றினார். திருவினையாடற்புராணம் போன்றது சுந்தரபாண்டியம்.

(4) திருக்குருகைப் பெருமாள் கவிராயர், 16-ஆம் நூற்றாண்டில் நெல்லை மாவட்டத்தைச் சார்ந்த ஆழ்வார்

திருநகரியில் வாழ்ந்தவர். இவரது இயற்பெயர் சடையன் என்பது. நம்மாழ்வார் பெயரால் இவர் மாறன் அலங்காரம், மாறன் அகப்பொருள், மாறன் பாப்பா இனம் முதலிய நூல்களை இயற்றியுள்ளார். மாறன் என்பது நம்மாழ்வார்க்குரிய பெயர்.

(5) குமரகுருபரர் திருமலையின் காலத்தவர். இவர் நெல்கை மாவட்டத்திலிருக்கும் ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் சண்முக சிகாமணிக் கவிராயருக்கும் சிவகாமசுந்தரிக்கும் பிறந்தவர்; ஐந்தாண்டு வரைக்கும் பேசாமல் இருந்து பேசுந்திறனைப் பெற்றவர்; சிறந்த சிற்றிலக்கிய நற்கவிஞர்; துறவியாக வாழ்ந்தவர்.

குமரகுருபரர் திருமலை மன்னர் தலைமையில் மீனாட்சியம்மன் பிள்ளைத்தமிழை அரங்கேற்றினார்; திருமலைநாயக்கர் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கித் திருக்குறள் கருத்துக்களை அமைத்து நீதிநெறி விளக்கம் என்னும் அரிய சிறுநூலை இயற்றினார். இவர் மீனாட்சியம்மன் குறம், கந்தர்கலி வெண்பா முதலிய நூல்களையும் இயற்றியுள்ளார். இவர் ஒருவரே தமது மீனாட்சியம்மன் குறம் என்னும் நூலின் இறுதியில்,

“நீர்வாழி! தேன்மதுரை நின்மலனார் அருள்வாழி!
கார்வாழி! அங்கயற்கண் கன்னித்திரு வருள்வாழி!
சீர்வாழி! கூடல்நகர்த் திருமலைபூ பதிவாழி!
பேர்வாழி அவன்செல்வம் பேரிதாழி வாழியவே ”

என்று பாடியுள்ளார்.

(6) இராபர்ட்-டி-நொபிஸி பாதிரியார் என்பவர் திருமலை நாயக்கர் காலத்தில் மதுரை நாட்டில் கிறித்தவச் சமயத் தொண்டு புரிந்தவர்; இந்து சமயத் துறவியைப்

போலக் காவியுடை அணிந்து, மரக்கறியுணவையே உண்டு குடிசையில் வாழ்ந்து தம்மை இத்தாலியப் பார்ப்பனர் என்று கூறிக்கொண்டு கிறித்தவச் சமயப்பணி செய்தவர். இவர் தமது சமயப்பணியின் பொருட்டு முதல் முதல் உரை நடை நூலை இயற்றினார் என்பர்.

(7) அஷ்டப்பிரபந்தம் இயற்றிய மணவாள தாசர் என்னும் பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார் திருமலை நாயக்கரிடம் அலுவல் பார்த்தவர் என்பர். இவர் இயற்றிய எட்டு நூல்களையே அஷ்டப்பிரபந்தம் என்பர். திரிபு, யமகம். சிலேடை ஆகிய இவ்வகைப் பாடல்களை இயற்றுவதில் இணையற்றவர் இவ்வைணவக் கவிஞர்.

(8) சுப்பிரதீபக் கவிராயர் என்பவரும் திருமலைநாயக்கர் காலத்தவராவார். இவர் திருமலை நாயக்கர் காதல் என்ற நூலை இயற்றி மதுரையில் திருமலை மன்னர் அவையில் அரங்கேற்றியபோது, அவர் அதன் சுவை அறியாது 'அரவம் அத்துவானம்' என்று கூறினாராம். அப்புலவர் உள்ளுக்குள் வெகுண்டு அந்த நூலின் பெயரைக் கூளப்பன் காதல் என்று மாற்றி அமைத்துக் கூளப்பநாயக்கரிடம் சென்று, அவர் முன் அதனை அரங்கேற்றி அச்சிற்றரசரிடம் பரிசுகள் பெற்றாராம். சுப்பிரதீபக் கவிராயர் திருமலை மேல் கொண்டிருந்த வெறுப்பை மறவாமல் தமது வீறலிவிடு தூது என்னும் நூலில் ஒரு தாசி கூறுவதுபோல்,

“ சந்தியிலே மாமியிட்ட சண்டையிலே வந்ததொரு
தொந்தி வகைன் சகிப்பானே ”

என்று திருமலைநாயக்கரை மறைமுகமாகத் தொந்திவடுகன் என வைதிருக்கிறார். திருமலை தொந்தி வயிற்றோடு இருந்தவர்; பெல்லாரிப் பகுதியிலிருந்து வந்து மதுரையில் ஆட்சி

யாளராக விளங்கிய வடுகரான விசுவநாதர் பரம்பரையினர். ஆதலால், கவிஞர் திருமலையைத் தொந்தி வடுகன் என்றார்.

இக்கவிஞர், 1710ல் இத்தாலியிலிருந்து தமிழகம் வந்து சேர்ந்த கத்தோலிக்கச் சமயத் தொண்டரான வீரமாமுனி வருக்குத் தமிழ் கற்பித்த ஆசிரியர் என்பதனால், இவர் நீண்ட காலம் வாழ்ந்தவராதல் வேண்டும்,

(9) முசுலீம் கவிஞரான உமறுப் புலவர் சொக்கநாதர் காலத்திலோ அதற்குப் பின்னோ வாழ்ந்தவர்; மறவர் நாட்டு மன்னராக விளங்கிய கிழவன் சேதுபதியீடம் (1674-1710) அமைச்சராக இருந்த சீதக்காதி என்ற சையத் அப்துல்காதர் மரக்காயரால் ஆதரிக்கப்பெற்றவர்; எட்டய புரத்து அரசவைப் புலவரான கடிகைமுத்துப் புலவரின் மாணாக்கர். இப்புலவர் பெருமானது கல்லறை எட்டய புரத்தின் தென்கோடியில் இருக்கிறதாம். இவர் இயற்றிய நூலே சீரூப்புராணம் என்பது. சிறந்த என்னும் அரபுச் சொல்லிலிருந்து பிறந்தது சீரூ எனும் சொல் இதற்கு வரலாறு என்பது பொருளாகும். தூய வாழ்க்கை நடத்திய நபிநாயகத்தின் வரலாற்றைக் கூறுவது சீரூப்புராணம்.

(10) தாயுமானவர், திருச்சிராப்பள்ளியிலிருந்து மதுரைநாட்டை ஆட்சி செய்த விசயரங்க சொக்கநாதரிடத்தில் அரசாங்கக் கணக்கராக அலுவல் பார்த்தவர். இவருடைய தந்தை திருமறைக்காட்டுக் கேடிலியப்பப் பிள்ளையாவார். வடமொழியும் தமிழ்மொழியும் நன்கு கற்றுத் துறவு உள்ளம் கொண்டு, புளியம்பழமும் அதன் ஓடும்போல உலகியலில் ஓட்டியும் ஓட்டாமலும் வாழ்ந்து வந்த தாயுமானவரை, வீஜயரங்கர் இறந்தபின்பு, அவருடைய மனைவியாகிய அரசி காதலித்தமையால், இவர் அந்த அலுவலை விட்டு

இராமநாதபுரம் சென்று அங்கு வாழ்ந்து வந்தார். இவருடைய மனைவி மட்டுவார்குழலி அம்மையார் ஒரு குழந்தையைப் பெற்ற பின்பு மண்ணுலக வாழ்வை விட்டு மறைந்து போனார். மனைவி இறந்ததும் தாயுமானவர் துறவியானார். ஒருநாள் நிட்டையிலிருந்தபோது இவர் இறந்துவிட்டதாக எண்ணிச் சிலர் இவரது உடலை 1742-ல் சுட்டெரித்துவிட்டனர். இவர் பாடிய அரிய பாடல்களின் தொகுப்பே தாயுமானவர் பாடல்கள் என்று இன்றும் வழங்கிவருவதைக் கணாலாம்.

(11) திரிகூடராசப்பக் கவிராயர் விசயரங்க சொக்கநாதர் காலத்தவர். இவர் இயற்றிய இசைநாடக நூலே திருக்குற்றூலக் குறவஞ்சி என்பது. இவர் குற்றூலத்தலபுராணம், குற்றூலமாலை, குற்றூலயமக அந்தாதி ஆகிய வேறு நூல்களையும் இயற்றியுள்ளார். விசயரங்க சொக்கநாதர் இவருக்கு நிலமளித்து இவரைப் பாராட்டினார்,

காளமேகப் புலவர் திருமலை மன்னர் காலத்தவர் அல்லர்; கி. பி. 15-ஆம் நூற்றாண்டில் நாகப்பட்டினத்துக்கு அருகில் இருந்த ஓர் ஊரை ஆண்ட சிற்றரசர் காலத்தவர். திருமலை மன்னர் வேறு; திருமலை ராயர் வேறு.

தண்ணூர் தமிழளித்த தண்பாண்டி நன்னாட்டை விசுவநாதர் பரம்பரையினரான மதுரை நாயக்கர்கள் 207 ஆண்டுகள் ஆட்சி புரிந்தும், பொதுவாக, எண்டிசையும் புகழ் பெற்ற தண்டமிழ் மொழியை வளர்க்கவுமில்லை; தமிழ்ப் புலவர்களை ஆதரித்த புரவலர்களாகவும் இல்லை. வடுகர்களான மதுரை நாயக்கர்களுக்கு அமிழ்தினும் இனிய தமிழ் மீது எங்ஙனம் பற்று ஏற்படுதல் கூடும்? என்றாலும் இந்து சமயத்தையும் தமிழகப் பண்பாட்டையும் போற்றிக் காத்த பெருமை மதுரை நாயக்கர்களுக்குரியது என்பதை மறத்

தல் கூடாது. அவர்கள் கோயில்களைக் கட்டினார்கள்; பெரிய கோபுரங்களை அமைத்தார்கள்; அரிய சிற்பங்களை அமைத்துக் கோயில்களை அழகுறச் செய்தார்கள். திருமதுரை நன்னகரை பெருவிழா நகராகவும் கலைநகராகவும் செய்தது திருமலை மன்னருக்குரியது. ஆதலால், தமிழ்மொழியை வளர்க்காத அவர்களது குறையை ஒருபொருட்டாக எண்ணாது விடுதலே நலம். எனினும், மதுரை நாயக்கர் காலம் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் இருண்ட காலம் எனக்கூறுவது மிகையாகாது.

(57-ம் தொகுதி 82-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

இளம்பூரணர் எழுத்துரை

[ஆ. சிவலிங்கலர், மயிலம்]

11. உரைக்குறிப்புக்கள் (தொடர்ச்சி)

356. முன்னென்கிளவி..... மரபே

“இது கடைக்கண் என்றும்போல வருஉம் மருஉ முடிபு போலன்றி முன்னில் என ஒற்றிரட்டி முடியற்பாலது இருமொழிக்கும் இயல்பிலதோர் ஒற்று மிக்கு முடிந்த மருஉ முடிபு”.

கண்கடை என்பன மாறி நின்று கடைக்கண் என ஐகார வீற்று வேற்றுமை முடிபு எய்தின. மாறிநின் றெய்தினமையின் மருஉ முடிபு ஆயிற்று. அவைபோல இல்முன் என்பன, மாறிநின்று முடியுமிடத்துக் “குறியதன்முன்னர்த்தன் னுரு பிரட்டல்” என்றபடி முன்னில் என முடிதல் வேண்டும். அவ் வாறின்றி முன் என்ற நிலைமொழிக்கும் இல் என்ற வரு மொழிக்கும் உரிய புணர்ச்சியியல்புக்கு மாறுபட்ட நகர ஒற்று மிக்கு முடிந்தன.

359. தாயென்.....ஆகும்

“இவ்வியல்பு மேல் இன்னவழி மிகும் என்கின்ற மையின் அஃறிணை விரவுப்பெயர் (156) என்பத னுள் அடங்காதாயிற்று.

தாய் என்பது விரவுப் பெயராதலின் ‘தாய்கை’ என இயல்பாய் வருவது அஃறிணை விரவுப்பெயர் (156) என்பத னுள் அடங்காதோ எனின், மேல் (அடுத்த) நூற்பா வேற்று

மைவழியில் தாய் என்றசொல் மகன் தாயொடு பகைத்தது பற்றிய வினைச்சொல்லுடன் புணரும்படித்து வருமொழி வல் லெழுத்து மிகும் என்பது; அச்சொல் 'கை' முதலிய பொருட் பெயருடன் வேற்றுமை வழியில் புணரும்போது எவ்வாரும் என்ற ஐயம் எழும் ஆதலின் அது நீக்குதற் பொருட்டு இந் நூற்பா கூறப்பட்டது; ஆதலின் அடங்காதாயிற்று என்க.

அன்றியும் 'தாய்' என்பது 'மகன்தாய்' என அடையடுத்து வந்தவழி உயர்திணைப் பெயராகி வருமொழி வல் லெழுத்து மிக்கு முடியும் என்றலின் 'தாய்' என அடையின் றியும் மகன்வினையின்றிப் பிறபொருட் பெயருடனும் வரின் எவ்வாரும் என்ற ஐயம் எழும் ஆகலினாலும் இந்நூற்பா கூறப்படவேண்டுவதாம்.

370. தகரம்.....புலடையோரே

“புகரின்று என்றதனால் 'நெடியதனிறுதி' என்பத னுள் வேறீது, வேற்றீது என்னும் உறழ்ச்சி முடி பும் கொள்க”

இவ்வறழ்ச்சி முடிபினை 'நெடியதனிறுதி' (371) என் னும் நூற்பாவிலேயே எழுதிக்காட்டாமல், ஈண்டெழுதியது 'வேறீது' என்பதில் நிலைமொழி லகரம் (கஃறீது என்பதில் கெடுதல் போல்) கெடுதலின் என்க.

375. நாயும் பலகையும்..... அகரம் நிலையும்.

“இதுமேலதற்கு எய்தியது ஒருமருங்கு மறுத்துப் பிறிது விதி கூறுதல் நுதலிற்று”.

அவ்வழியில் வல்லுநாய், வல்லுப்பலகை என உகரம் கெடாது நின்று முடியவும் பெறும் ஆகலின் 'வல்லென் கிளவி தொழிற் பெயரியற்றே (379) எனவந்ததை ஒத்தும் வேற்றுமையில் அவ்வாறு வாராதாதலின் மறுத்துக் கூறுத

லோடு அகரம் வரும் என்றலின் பிறிதுவிதி வகுத்தும் கூறுதலின், மேல் நூற்பாவில் இருவழிக்கும் எய்தியதை ஒரு மருங்கு மறுத்துப் பிறிது விதி கூறுதல் நுதலிற்று இது என்றார்.

வல்லநாய், வல்லுப்பலகை அல்வழிக்கே உரியன
வல்லநாய் வல்லப்பலகை வேற்றுமைக்கே யுரியன

391. பத்தேன்.....ஆய்தப் புள்ளி

“இதுமேலதற்கு ஒருவழி எய்தியதன்மேற் சிறப்பு
விதி கூறுதல் நுதலிற்று”

ஏழ் என்பது எழு என ஆகும் என்றது (390) எய்தியது. அதற்கு மேற்சிறப்பு விதியாவது எழு + பத்து எனவருமிடத்துப் பத்து என்பது பஃது எனத்திரிதலுடன் எழுபஃது என இயல்பாதலும் ஆம்.

392. ஆயிரம்.....கேமே

“இதுமேலதற்கு எய்தியது ஒருமருங்கு மறுத்தல்
நுதலிற்று”.

ஏழ் என்பது நெடுமுதல் குறுகலும் இறுதி உகரம் பெறுதலுமாகிய இரண்டனுள் உகரம் பெறுதலைமட்டும் விலக்கலின் ஒரு மருங்கு மறுத்தல் நுதலிற்றுயிற்று.

395. உயிர்முன்.....திரியாது

“இதுவும் மேலதற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிது
விதி வகுத்தல் நுதலிற்று”. எய்தியது “அளவும்
நிறையும்” (390) என்பதால் எய்தியது. (பிறிது
விதி விதிக்கப்படவில்லை)

406. உணக்கூறிய.....கொளலே

இந்நூற்பாவின் உரைக்கீழ்க் காட்டப்பட்ட எடுத்துக் காட்டுக்களை அவ்வவ்வீற்று விதிகளிற் பொருந்தாமையும் கூறப்படாமையும் கண்டு இதனகத்துக் கொள்க.

‘பொன்னப்பத்தம்’ என்பதில் பொன் என்பதுனகர வீற்றுச்சொல். நகர வீற்றுச்சொல் அக்குப்பெறும் எனக் கூறப்படவில்லை. அதனால் இந்நூற்பாவின்படிக் கொள்க. இவ்வாறே பிறவும் கொள்க.

குற்றியலுகரப் புணரியல்

அவற்றுள்,

408. ஈரொற்று.....ஆகா

‘இது அவ்வாறினுள் ஓர் ஈற்றிற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தல் நுதலிற்று’

ஓர் ஈற்றிற்கு என்பதற்கு ஓர் ஈற்றுக்குற்றுக்கரத்துக்கு எனக்கொள்க, (அதாவது இடைத்தொடர்க்குற்றுகரத்துக்கு என்க) ஈர்க்கு, மொய்ம்பு என்பன ஈரொற்றுடனிலையாயிருத்தலின் இடைத்தொடர்க் குற்றுகரமாகுமோ என ஐயம் ஏற்படலின் அதனை விலக்கி வன்தொடரும் மென்தொடருமாம் என விதித்தலின் பிறிது விதி வகுத்தலாம்.

409. அல்லது கிளப்பினும்.....ஈறையும்

“இது எய்தியது ஒருமருங்குமறுத்தல் நுதலிற்று”

ஈரெழுத்தொரு மொழியென்ற நூற்பாவில் (407) உகரம் குறுகுமிடம் ஆறு என்றதன்றி ஆறிடத்தும் குறுகியே வரும் என்றதில்லையாதலின் குறுகுதலும் குறுகாமையும் ஆகிய இரண்டினுள் குறுகாமையை விலக்குதலின் எய்தியதை ஒருமருங்கு மறுத்தலாம்.

410. வல்லொற்று.....உரித்தே

“இது எய்தியது ஒருமருங்கு மறுக்கின்றது”

கொக்குக் கடிது என்புழி நிலைமொழியிறுதி வல்லொற்றுப்பெற்றிருத்தலின் உகரவிறுதியெனப்படாமையின் குற்றுகரமோ முற்றுகரமோ என ஐயம் நிகழும். அதனால் அதுவும் குற்றுகரமே எனக்கூறலின் (முற்றுகரம் என்பது மறுக்கப்படலின்) எய்தியது ஒருமருங்கு மறுக்கின்றதாம்.

411. யகரம்.....தோன்ற

“இதனால் ஆகாரவீறு அகரம்பெற்றாற்போல ஆறு ஈற்றுக் குற்றியலுகரமும் இகரம்பெற்று யகரமுதல் மொழியோடு புணருமாறு கூற்றொழியிற்று.”

பலா என்பது அகரம்பெற்றுப் பலாஅ என்றவது போல வரகு என்பது யாது என்பதோடு புணரும்போது குற்றியலுகரம் கெடாமல் நின்று இகரம்பெற்றுப் புணருமாறு கூற்றொழியிற்று. (வரகு+யாது; வரகு+இ+யாது=வரகியாது) பலாஅ என்பதில் ஆகாரக்கூறும் அகரக்கூறும் பிளவுபடாமல் சேர்ந்து ஒலித்தல்போல ‘வரகியாது’ என்பதில் உகரக்கூறும் இகரக்கூறும்சேர்ந்து குறுகி ஒலிக்கும் என்க.

415. வன்தொடர்.....கிளையொற்றுகும்

கொக்கு+கால் = கொக்குக்கால் } வந்தவல்லெழுத்து—
 குரங்கு+கால் = குரங்குக்கால் } ஈற்று வல்லெழுத்து
 மிக்கது.

குரங்கு+கால் = குரக்குக்கால் =ங் என்ற மெல்லெழுத்து ஈற்று வல்லெழுத்தாகிய ‘க்’ எனத் திரிந்தது.

எண்கு + குட்டி = எட்குக் குட்டி : எண்கு என்பதில்
ணகர ஒற்று இனமான டகர ஒற்றாகத் திரிந்தது.
கிளைவல்லொற்று—இனவல்லொற்று.

445. ஒன்பான்... ..றகாரம் ஆகும்.

“இஃது ஒன்பதும் பத்தும் என நின்றால் முடியற்பால
இன்ன என்பது”

ஒன்பது + பத்து எனக்கொள்ளாமல் ஒன்பது + பஃது
எனக்கொள்க. நூற்பா பஃது என்பதற்கே விதி கூறுகி
றது. பஃது என்பதை அதன் பொருளாகிய பத்து என்ற
சொல்லாற் கூறினார் உரையாசிரியர்.

450. நமவ என்னும்.....இயல்பே.

“இது வேண்டா கூறி வேண்டியது முடித்தல் நுத
லிற்று”

இதன் முன்னுள்ள நூற்பாக்கள் ஒன்று முதல் ஒன்
பான்களோடு அளவுப் பெயரும் நிறைப் பெயரும் ஒரு கலம்
ஒரு கழஞ்சு என்றற்போல இயல்பாய் முடியும் என்றும்
(446) அவற்றுள் மூன்று என்பதின் ‘ன’ கர ஒற்று கசதப
வருங்காலை வந்த ஒற்றாகும் என்றும் (447) ஐந்தந் ஒற்று
அவை வருங்காலை மெல்லெழுத்தாகும் என்றும் (458) கூறு
தலின், எட்டு (எண்) என்பதன்முன் ந ம வ அ வரின் இயல்
பாகும் என்பது கூறப்பட வேண்டாது தானே பெறப்படும்.
ஆதலின் இந்நூற்பா வேண்டா கூறியதாம்.

இந்நூற்பா இல்லையென்றால் எட்டு (எண்) என்பதன்
முன் உகர முதல் மொழியும் கசதப முதல் மொழியும்
வருங்காலை மூன்றும் ஐந்தும் போலத் தியுரிமோ இயல்பா
குமோ என்ற ஐயம் எழும். அதனால் அவை வருங்கால் இயல்
பாகும் என்பதும் அகரமேயன்றி உகரம் வரினும் இயல்பா
கும் என்பதும் கூற வேண்டுவதாம்.

எனவே இந்நூற்பா வேண்டாததாயினும் இதில் அகரம் வரினும் என்றதால் (உம்மையால்) உகரமும் வல்லெழுத்தும் வரினும் எனக்கொள்ளவைத்தமையின் வேண்டியது முடித்ததாயிற்று.

“இவ்வேண்டாகூறலான் ‘எண்ணகல்’ எனத் தொடர்மொழிக்கண் ஒற்றிரட்டுதல் கொள்ளப்பட்டது.”

எண் + அகல் = எண்ணகல். இதைக் குறியதன் முன்னர்த்தன்னுரு பிரட்டல் (161) என்பதனாற் புணர்க்கலாகாதோ எனின் எட்டு என்ற தொடர்மொழி (முவெழுத்து மொழி) எண் எனத் திரிந்ததாதலின் ஆகாதாயிற்று, அதனால் உரையாசிரியர் அவ்வாறு எழுதினார்.

469. ஆறன் மருங்கின்.....வேண்டும்.

இதன் உரைக்கண்வரும் திரிந்ததன் திரிபு, ஒற்றுமையம் ஆகியவை பற்றி அவ்வத் தலைப்புத் தனிக்கட்டுரைகளிற் காண்க.

‘ஆறகுவது’- ஆகுவது என்பது வினையாலணையும் பெயர் ஆதலின் அது பொருட் பெயர் என்க.

“மேல் மாட்டேற்றானே எண்ணாயிரம் என முடிந்தது” மாட்டேறு கூறியது யாங்கு என்பது புலப்படவில்லை. இதனால் மாட்டேற்று நூற்பா ஒன்று இருந்து மறைந்தது என்னலாம்

472. ஈறென்கிளவி.....மிதமே

ஈறு சினை என்றோதியமிகை: ஈறென்றேனும் சினை யென்றேனும் கூறின் அமையும்; இரண்டையும் கூறியது மிகை.

478. முதனிலையென்.....புலவர்

“நிலை யென்றதனால் மாட்டேற்றுக்கு ஏலாத யகர
ஞகரங்களின் முடிபு கொள்ளப்பட்டது”.

வல்லெழுத்து ‘கசதபமுதல் மொழி வருஉங்காலை’ (449)
எனவும், நமவ என்பன, நமவ என்னும்...இயல்பே (450)
எனவும், அவற்றுடன் அகர உகர உயிர்கள் அளந்தறிகிளவி
யும் (446) எனவும் வந்த நூற்பாக்களில் மாட்டேற்றப்
பட்ட ஞகர யகரங்கட்கு அவ்வாறு மாட்டேற்றுதற்கு
நூற்பாக்கள் இல்லாமையால் அவ்விரண்டும் மாட்டேற்
றுக்கு ஏலாவாயின. ஏலாதனவற்றையும் இந்நூற்பாவில்
கூறியதற்கேற்ப அவற்றை விட்டுச் செல்லாமல், ‘நிலை’
என்றதனால் ஒருஞாண், ஒருயாழ் என முடிபு கொள்ளப்
பட்டது.

(தொடரும்)

கலங்கச் செய்தாய் காவேரி.

“அதிரை இளஞ்சித்தன்”

குட்டி அணைத்த குரங்கைப் போல
குழவி யணைத்தே ஏழைத்தாய்
வெட்ட வெளியிற் படுத்து (உ)றங்கும்
வேளை வந்தாய் காவேரி!
கட்டு மீறிப் பாய்ந்து வந்து
கதறக் கதற இவ்வாராய்
எட்டி அழிக்க என்ன உனக்கே
இன்னல் தந்தாள் காவேரி!

கூட்டுக் களிப்பிற் கிளிகள் போலக்
குலவி யிருந்தார் காதலர்கள்
காட்டுப் பூனை எனவே வந்து
கதையை முடித்தாய் காவேரி!
பாட்டா ளிகள் தம் வயிற்றை மறந்து
பாங்காய் முத்தம் பெறுகையிலே
கூட்டித் திரட்டிச் செல்லுமுனக்குக்
குருட்டுக் கண்ணோ காவேரி!

காவே ரித்தாய் எனவே சொல்லிக்
களித்த தற்கோ இன்றேநீ
தாவிச் சுருட்டி ஊரை யெல்லாம்
தடவிச் சென்றாய் காவேரி!
ஆவி வருத்திப் பயிரை விளைத்தார்
அலறச் செய்தல் உனைநாங்கள்
காவி யத்திற் பாராட் டற்குக்
கைமா றாமோ காவேரி!

வெற்றுத் தரையே பஞ்சணை யாக
 விண்ணே வீட்டின் முகடாக
 சுற்றும் பசியால் ஏழை யுறங்கச்
 சூழ்ந்தே அழித்தாய் காவேரி!
 புற்றைக் காட்டும் கரையான் ஒழியப்
 புகுந்த பாம்பாய்ப் பணக்காரர்
 எற்றி அழிக்கா முன்னம் நீயோ
 இரங்கி அழித்தாய் காவேரி!

மலையிற் பிறந்தே மகளே உன்னை
 மறித்து வைத்தோம் என்றாலும்
 அலையுங் கடலைத் தாவி யணைக்க
 ஆவல் கொண்டாய் காவேரி!
 கலையை வாழ்வை மாற்றார் தடுக்கக்
 கண்டும் அதனை மீறித்தம்
 நிலையைப் பெறவே உனைப்போல் தமிழர்
 நினைத்தா ரில்லை காவேரி!

பன்னூ ருண்டால் உன்னால் நாங்கள்
 பலனைப் பெற்றோம் என்பதற்கோ
 சின்னே ரத்தில் எங்கள் செல்வம்
 சிதறச் செய்தாய் காவேரி!
 தின்று குவித்தார் மாற்றார் தங்கள்
 செல்வப் பயனை என்றெண்ணி
 இன்னல் செய்ய உன்போல் தமிழர்
 எழவே மாட்டார் காவேரி!

சென்ற இதழ் 87 ஆம் பக். தொடர்ச்சி.

சொல் விளக்கம்: 2 (இ)

வ மு க் க ர த் த ல்

(கு. மா. திருநாவுக்கரசு)

முன்னிதழ்களில் பால்வழக்காத்தலைப் பற்றி விரிவாகக் கூறியவற்றால் நாம் அறிவன:—

பால்வழாநிலை கூறியவிடங்கள்

- (1) பொதுவாகக் கூறியது—'வினையில்.....' (11)
- (2) சிறப்பாகப் பெடி என்னுஞ் சொல்லுக்குக் கூறியது (12)
- (3) .. ஒருமையெண்ணுப் பெயர்க்குக்கூறியது. (44)

பால் வழுவமைதி கூறியவிடங்கள்

- (1) ஒருமையெண்ணுப் பெயரில் பால்வழுவமைதி. (191, 192)
- (2) ஐயவினாவில் பால்வழுவமைதி. (23-24)
- (3) துணிபொருளில் பால்வழுவமைதி (25)
- (4) ஒருமையைப் பன்மைவாய்பாட்டாற் கூறுதலில் பால்வழுவமைதி. (27)
- (5) பன்மைச் சினைப்பெயரில் பால்வழுவமைதி (61)
- (6) பால்திரிந்தபெயரின் வினைமுடிபில் .. (194)
- (7) விரவுப் பெயரில் .. (270)
- (8) ஒருமைப்பெயர் பன்மைக் காதலில் .. (461)
- (9) முன்னிலையொருமை பன்மையொடு முடிதலில் பால்வழுவமைதி. (462)
- (10) புறனடை நூற்பாவில் (463) சேனாவரையர்

'ஒருமையாகற்பாலது பன்மையாயவழி அமைதலுங் கொள்க' எனக் கூறி அதற்கு, இரண்டனுட் கூர்ங்கோட்ட காட்டுவல் என்புழி கூர்ங்கோட்டது எனற்பாலது கூர்ங்கோட்ட என அமைதலைக் காண்க என மேற்கோள் கூறியதையும் அறிக.

இடவழாநிலை

இடவழுவென்பது ஓரிடச்சொல் மற்றோரிடச்சொல்லொடு சேர்ந்துவருவது. 'யான் வந்தான்' என்றூற்போல்வது. இத்தகைய இடவழுவாராதவாறு தொடரையமைக்கவேண்டும் எனத் தொல்காப்பியர் தனி நூற்பா கூறாவிடினும் பால்வழாநிலை (11) கூறிய நூற்பாவிடையே அடக்கிக் கூறியுள்ளார். எங்ஙனமெனில், பெயர்ச் சொல்லும் வினைச் சொல்லும் திணை, பால்களாகிய இரண்டை மட்டும் உணர்த்துவதோடு நிற்பதில்லை அதற்கு மேலும், தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை ஆகிய மூவிடங்களுள் ஓரிடத்தையும் உணர்த்தும் ஆற்றல்பெற்றிருக்கின்றன. 'அவன் வந்தான்' என்புழி இவ்விரு சொற்களும் திணை, பால்களோடு படர்க்கையிடத்தையும் உணர்த்துவதைக் காண்க. எனவே, "பாலறி சொற்கள் மயங்கல்கூடா" என்ற தொடராலேயே பாலறி சொல்லாலறியப்படும் இடமும் வழுவாதவாறு காக்க என்றாயிற்று.

மூவிட வினைகளில் ஐம்பாலுணர்த்துதற்குச் சிறப்புடைய வினை படர்க்கை வினையேயாகவின், சிறப்புடைய பொருளைத்தானினிது கிளத்தல் எனும் உத்தியால் நூற்பாவில் ஓதிய வினை படர்க்கை வினை எனக்கொண்டு, தன்மை, முன்னிலைப் பாலறிகளவியும் இடம் வழுவாதவாறு காக்கப்படும் என்பதும் கொள்ளப்படும். 'யான் வந்தேன்', 'நீ வந்தாய்' என்றூற்பாலவரும் என்க.

(தொடரும்)

மதிப்புரை

நூல்: பழமுதிர் சோலை.

ஆசிரியர்: கி. பழநியப்பன் அவர்கள்.

கிடைக்குமிடம்: விவேகானந்தா அச்சகம்,
48, மேலமாசி வீதி, மதுரை.

விலை: மக்கள் பதிப்பு ரூ. 1-50.
நூல்நிலையப் பதிப்பு ரூ. 2-50
(அஞ்சற் செலவு வேறு)

பழமுதிர்சோலை என்பது சங்கநூல்களால் விளக்கப் பெற்ற-மிகவும் தொன்மை வாய்ந்த-தலமாகும். இது முருகனுடைய ஆறுபடை வீடுகளில் ஒன்று. இதன் இயற்பெயர் சோலைமலை. நக்கீரர் முதலிய ஆன்றோர்களால் போற்றப் பெற்று வரலாற்றுத் தொன்மை பெற்றிருந்த இச்சோலைமலை, எக்காரணத்தாலோ இடைக்காலத்தே முருகன் திருக்கோயிலை இழந்துவிட்டது. ஆயினும் இடைக்காலத் தமிழிலக்கியங்களும் இதன் சிறப்பை மறவாதுரைக்கலுற்றதைக் கற்றோர் அறிவர்.

பன்னெடுங்காலமாக மறைந்திருந்த இச்சோலைமலை இப்போது பழைய முருகன் திருக்கோயிலை வெளிப்படுத்தித் தமிழறிஞர்களும் அன்பர்களும் மகிழுமாறு இன்பத்தைத் தந்துள்ளது. அழகர்மலை எனப்படும் மலைப்பகுதியில் (எருத்துமலை எனப்படும் இடபமலையில்) முருகன் கோயிலைக் கண்ட அன்பர்கள் சிலர், பழமுதிர்சோலைமலை வடிவேலைத் தமிழவேள் திரு. பி. டி. இராசன் அவர்கள் தலைமையில் முருகனுடைய ஆறுபடை வீடுக்கும் திருவுலாச் செய்வித்தனர். அங்ஙனம் சென்ற திருவுலாச்

சிறப்பை அழகிய-தெளிந்த-கவிதை வடிவில் தெரிவிக்கிறது இந்நூல். இந்நூலின் மூலம் திரு. பழநியப்பன் அவர்களின் கவிப் புலமையையும் அறிய நமக்கு வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றது. வரலாறு, கவிதை ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ள இந்நூல் படிப்போர்க்குச் சுவை பல நல்கி இன்பமளிக்கின்றது.

“உலகம் உய்ய உதித்த முருகனும்
பழமது வேண்டிப் பழனி மலைதனில்
ஆண்டியாய் நிற்கும் அழகைக் காண
ஏறிச் சென்றனம்”

“சிவனார் யானையும் திருமால் யானையும்
இணைந்து சென்ற இன்பக் காட்சி
அரியும் சிவனும் அறிந்தவர்க் கொன்றே
என்னும் உண்மையை எளிதில் விளக்கவே
அறிஞர் போற்றினர் அறிவிலார் தெளிந்தனர்”

இவை போன்ற இடங்கள் கருத்தழகு மிக்குக் கவினடை பெற்று மிளிர்கின்றன. இந்நூலில் இடையிடையே கண்கவரும் வண்ணப்படங்களும், முற்பகுதியில் சான்றுகளுடன் கூடிய தல வரலாறும், பிற்பகுதியில் திருமுருகாற்றுப்படை, திருப்புகழ்ப் பாடல்கள், ‘குமரகுருபர’னிதழில் வெளிவந்த அழகர் கோயிலைப் பற்றிய ஆராய்ச்சிக் குறிப்பு முதலியனவும் அச்சிடப்பட்டுள்ளன. 317 வரிகளைக் கொண்டு ஆசிரியப்பாவில் அமைந்துள்ள இந்நன்னூலின் விற்பனைத் தொகை இத்தல முருகன் கோயில் திருப்பணி நிதியைச் சாரும் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

—பொறுப்பரசிரியர்.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தில் விற்கப்பெறும் நூல்கள்

I. சங்க வெளியீடு

	ரூ.	அ.	ப.
4. வைத்தியசாரசங்கிரகம்	—	5	0 0
5. பன்னூற்றிரட்டு	—	3	0 0
8. தமிழ்ச்சொல்லகராதி மூன்றாம் பாகம்	—	5	0 0
10. தொல்காப்பியம் செய்யுளியல் (நச். உரை)	—	1	12 0
11. திருவருணைக்கலம்பகம்	—	0	6 0
13. கலைசைச்சிலேடை வெண்பா	—	0	6 0
15. திருவாரூர் நான்மணிமாலை	—	0	4 0
16. ஸ்ரீதிருஷ்ண சரித் திரவிமர்சனம்	—	1	4 0
17. பன்னூற்றிரட்டு (தொகுப்பு)	—	0	4 0

II. செந்தமிழ் வெளியீடு

1. ஐந்தினையம்பது (உரையுடன்)	—	0	4 0
2. கனநூல் (5) இளியது நாற்பது (உரை)	—	0	8 0
4. புலவராற்றுப்படை	—	0	3 0
7. திருநூற்றந்தாதி (உரையுடன்)	—	0	6 0
8. திணைமாலை நூற்றைம்பது (உரையுடன்)	—	0	8 0
9. அநுமான விளக்கம்	—	0	10 0
10. அட்டாக யோகக்குறள்	—	0	2 0
12. பன்னிருபாட்டியல்	—	0	12 0
13. நான்மணிக்கடிகை (பழைய உரை)	—	0	4 0
14. முத்தொள்ளாயிரச்செய்யுட்கள்	—	0	3 0
16. திருவாரூரூர்	—	0	8 0
17. சகசந்தர்சனதீபிகை	—	0	12 0
18. இயற்கைப்பொருட்பாடம்	—	0	4 0
19. தேவையுலா	—	0	8 0
21. சிதம்பரப்பாட்டியல் (உரையுடன்)	—	0	8 0
22. திருக்கலம்பகமூலமும் உரையும்	—	1	0 0
23. விக்ரமசோழனுலா	—	0	8 0
24. குருமொழி வினா விடை	—	0	1 0
25. கேசவப்பெருமாள் இரட்டைமணிமாலை	—	0	2 0
26. திருத்தணிகைதிருவிருத்தம்	—	0	1 0
27. மதுரைத் திருப்பணிமாலை	—	0	8 0
30. ஞானாயிர்தக்கட்டளை	—	0	3 0
32. மரீஷாபஞ்சகம்	—	0	8 0
33. உவமானசங்கிரகம்	—	0	1 0
37. மாறனலங்காரம் மூலமும் உரையும்	—	4	8 0
38. திருப்புல்லாணிமாலை	—	0	2 0

40.	திருமாவிருஞ்சோலைமலை அழகர் பிள்ளைத்தமிழ்	—	0	8	0
41.	பொருட்டொகை நிகண்டு	—	0	6	0
42.	அகராதி நிகண்டு	—	0	12	0
43.	மேகவிடு தூது	—	0	2	0
44.	திருக்குற்றூலமாலை	—	0	2	0
45.	தண்டலையார் சதகம்	—	0	4	0
46.	இராமோதந்தம்	—	0	3	0
47.	பழமொழி மூலமூர் பழைய உரையும் (2-வது 100)	—	1	0	0
48.	சேதுநாடும் தமிழும்	—	0	6	0
52.	கூடற்பரணம்	—	0	10	0
53.	திருவள்ளுவர் (ஆங்கிலம்)	—	0	6	0
54.	அருள் பொருள் விளக்க நிகண்டு	—	1	4	0
55.	மாறனகம்பொருளும் திருப்பதிக்கோவையும்	—	0	12	0
56.	பாப்பாவின்ம	—	0	10	0
57.	மதுரை மும்மணிக்கோவை	—	0	5	0
58.	பழனிப் பிள்ளைத்தமிழ்	—	0	3	0
59.	கடர்ப்பர் கோயில் உலா	—	0	6	0
60.	சங்கநயினர்கோயில் ஆந்தாதி	—	0	6	0
61.	கலைச்சைக்கோவை	—	0	12	0
62.	பெருந்தொகை	—	5	0	0
63.	குடிக்கொடுத்த நாச்சியார் தோத்திரப்பாமாலை	—	0	5	0
64.	சிராமலைக்கோவை	—	0	12	0
65.	மத்யவியாயோகம்	—	0	2	0
67.	ஆமிர்தரஞ்ஜநி	—	0	2	0
69.	பொன்வண்ணத்தந்தாதி மூலமும் உரையும்	—	0	8	0
70.	திருச்சிறுபுலியூரலா	—	0	12	0
71.	துணைத்தலைவர் நினைவுமலர்	—	0	10	0
72.	மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பொன்விழா மலர்	—	2	0	0

1. சங்கத்தினின்று திங்கள் ஒருமுறை அரிய பெரிய செய்திகளைக் கொண்டு வெளியாகிவரும் இச் "செந்தமிழ்" இதழுக்கு முன்பு கட்டணம் ரூ. 4 - 50. தனிப்படியின் விலை காசு 50 இதுவரை 54 தொகுதிகள் நிறைவாகியிருக்கின்றன இவற்றுள் 1, 2, 3, 6, 7, 8, 9, 10, 14, 16-ம் தொகுதிகள் கைவசமில்லை. 12 திங்கட்பகுதிகள் உள்ள பைண்டு செய்யாத தொகுதி 1 ரூ. 4 விலை விற்கப்பெறும். வி. பி. கட்டணம் தனிச் செலவு.

2. சங்கப் பதிப்புப் புத்தகங்களை ஒரு ரூபாய்க்கும் அகற்கு மேற்பட்டும் வாங்குவோர்க்கு ரூபாய் ஒன்றுக்கு 3 காசு விலை கழிவு தள்ளிக் கொடுக்கப்படும்.

இவ்விலை. மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்திற்காகத் தமிழவேள். திரு. பி. டி. இராசன் (B. A, Bar-at-law.) M. L. C. அவர்களால் மதுரை விவேகாநந்தா அச்சகத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பெற்றுள்ளது.